

Birgitte Qvist-Sørensen: Det er ikke bistanden, den er gal med

I en verden ramt af kriser bør det være en ny regerings topprioritet at få vores bistand og principfaste rolle tilbage, skriver generalsekretær Birgitte Qvist-Sørensen.

En ny regering kan starte med at tage førertrøjen på for at få konkretiseret de lovende ord fra COP27 om en fond til klimaskabte tab og skader, der både driver folk på flugt og skaber konflikt over ressourcer, skriver Birgitte Qvist-Sørensen. Arkivfoto. Foto: Akhtar Soomro/Reuters/Ritzau Scanpix

Altinget

*Af Birgitte Qvist-Sørensen, generalsekretær i Folkekirkens Nødhjælp
12/12/2022*

Der er dejligt bid [i debatten](#) om bistandens tilstand her i Altinget, og jeg deler store dele af analysen af en udviklingspolitik, der er blevet spændt for en indenrigspolitisk vogn. Med blandt andet stort fokus på at forhindre flygtninge og migranter i Danmark med Rwanda-modellen, tilbage sendelse af syrere og andre afviste asylansøgere og bistand til Kosovo som betaling for leje af et fængsel.

Som medlem af Udviklingspolitisk Råd har jeg selv været en skarp kritiker af initiativer betalt over bistanden, der slækker på rettigheder og fattigdomsfokus til fordel for indenrigspolitisk dikterede indsatser.

Derfor bør være topprioritet for en ny regering at få vores bistand og principfaste rolle i verden tilbage på sporet og Danmark i front på de dagsordner, der rykker globalt.

Og det er der faktisk bred enighed om i strategien for Danmarks humanitære og udviklingspolitiske engagement, "[Fælles om Verden](#)", der er vedtaget af et bredt flertal hen over midten af Folketingets partier.

Så det strategiske fundament er der bestemt ikke noget galt med. Pengene og den politiske pondus skal bare følge med.

Udviklingspolitik i en ny verdensorden

For verden er ved at gå i stykker med fødevarekrise, post-coronakrise, økonomisk krise, klimakrise og ikke mindst menneskerettigheds- og demokratikrise. Det bliver kun værre og har betydning for vores sikkerhed og verden, som vi kender den i dag. Det fremgår også af [rapporten](#) Dansk Sikkerhed og Forsvar frem mod 2035, som jeg selv har siddet i analysegruppen bag.

Rapporten beskriver, hvordan vi står på tærsklen til en ny epoke med en mere fragmenteret verdensorden, hvor magt betyder mere end ret og principper. Og hvor skillelinjerne i den globale værdikamp tegnes hårdt op, og vi kigger ind i et markant mere komplekst trusselsbillede.

Ikke mindst klimaforandringer vil skærpe ustabiliteten i svage og skrøbelige stater og føre til nye kriser og konflikter, og med geopolitikkens genkomst bliver det endnu vanskeligere at opnå enighed i Sikkerhedsrådet om håndteringen.

Det er denne nye verdensorden, en ny regering skal føre udviklingspolitik i. Som rapporten også flager, så er Danmark en betydelig spiller på det humanitære og udviklingspolitiske område, der sammen med andre udenrigs- og forsvarspolitiske instrumenter kan spille en stabiliserende rolle i den globale (u)orden.

Vi behøver ikke at genopfinde bistanden

En ny regering kan starte med at tage førertrøjen på for at få konkretiseret de lovende ord fra COP27 om en fond til klimaskabte tab og skader, der både driver folk på flugt og skaber konflikt over ressourcer.

Det samme gælder kampen for piger og kvinders rettigheder. Her har Danmark en stolt tradition, og udviklingen i verden skriger på, at vi opprioriterer den diplomatiske og økonomiske støtte til kvindelige rettighedsforkæmpere. Se bare på, hvad der sker i Iran lige nu.

Vores og verdens fremtidige sikkerhed og stabilitet er afhængigt af samarbejde på tværs af sektorer og stærke forbindelser mellem mennesker på tværs af kontinenter. Det kan Danmark være med til at sikre. Blandt andet gennem udviklingsbistanden. Og det kræver ikke at vi genopfinder den. For det er ikke bistanden, den er gal med. Det er verden.

”Det strategiske fundament er der bestemt ikke noget galt med. Pengene og den politiske pondus skal bare følge med,” **Birgitte Qvist-Sørensen**, generalsekretær, Folkekirkens Nødhjælp